

THƠ CHÀNG NHÀ

PHẦN CU SỌAN LẠI

CHIA SẺ N

宋家
高帝

SOẠN GI

PHẦN HỮA

HOUYEN-VAN-RHOI

Đã được đăng ký tại Bộ Công Tác Văn Nghệ - TP. Hồ Chí Minh

Đã được đăng ký tại Bộ Công Tác Văn Nghệ - TP. Hồ Chí Minh

Giấy in: Văn nghệ Việt Nam
Số: 100 - 101 - 102 - 103 - 104 - 105

THỌ' CHÀNG NHÁI

Họ Vương tri nước thái bình, Nhơn dân lạc nghiệp thỏa tình ca sang.
Xưa kia tại xứ Tong-giang, Có ông Trưởng-giả vốn hàng nho gia.
Sinh ra một gái xấu xa, Giãng-Dung tên gọi tuổi đã cập kê.
Ông bà buồn bực ủ ê, Con ta quái dị người chê kẻ cười.
Ai ngờ số hệ nơi trời, Giãng-Dung mình một nàng thời thọ thai.
Sinh ra một Nhái lạ thay, Thật là khác tục xưa nay trên đời.
Giã-nhơn đi báo tử thời, Ông bà nghe rõ đến nơi xem tàng.
Giãng-Dung tụy nhỏ dôi hàng, Thừa cùng cha mẹ rõ ràng lạ thay.
Người sau ra thú mấy ai, Thật diêm quái dị con nay khó bán.
Ông bà khuyên chớ phân nan, Con tua nuôi Nhái kỹ càng thường thường.
Chờ cho nhảy bậy ra dương, E cho gà vịt nhai xương nuốt rày.
Hay là trời giúp lấu này, Mắt phàm khó thấu gọi nay bắt đờng.
Giãng-Dung sợ họa phước nan lương, Ông bà nhuộm bệnh khó lường tử sanh.
Kêu con vào trời đánh rành, Ất cha mẹ chẳng toàn sanh dương trần.
Con tua nuôi Nhái ăn cần, Chớ nghe lời thế phân vân luận bàn.
Thầy cha mẹ thác dã au, Thương con côi cút ghe đàng gian nan.
Đứt lời hồn phách biển tan, Giãng-Dung kêu khóc thở than lảm lời.
Trông là cha mẹ trọn đời, Nào hay nay lại tách dôi âm quang ?
Nàng bèn thọ chế cư tang, Lo bề tống táng đã an việc nhà.
Từ đây hủi quạnh vào ra, Tắm thân có độc thật là thảm thay.
Dưỡng nuôi chàng Nhái ngày ngày, Mười ba năm chẵn hình hài y ngụy.
Nhái bèn thừa mẹ một khi, Xiu mẹ hãy cưới vợ thì cho tôi ?
Giãng-Dung nghe nói hỏi ỏi, Vợ dâu mà lại cưới thời cho mầy ?
Họa tao kiếm rần về đây, Đặng mầy với nó ngày nay giao hòa.
Nhắm trong thiên hạ người ta, Ai thêm lấy Nhái mầy mà bảo tao ?
Nhái bèn thừa mẹ âm hao, Mẹ cưới dân thứ con nào thêm dâu.
Mẹ vào nơi chốn tuồng-lầu, Nói con Hồ-Đế kết câu duyên tình.
Giãng-Dung nghe nói thất kinh, Con n muốn cho mẹ bỏ mình hay sao ?
Người là vua chúa tại triều, Phạn ta lẽ thử dám nào lộng ngôn.
Chớ cho thác chẳng còn hồn, Thời dương tính việc tâm rồn uống công.
Nhái rằng : mẹ hãy an lòng, Tôi nơi mẹ khá đực trong tổ trần.
Giãng-Dung nghe kể dơi chơn, Đường xa diệu viễn quang san quăng gi.
Nói việc Hồ-Đế trao nghi, Có nàng gái út tên thì Kiên-Tiên.

Mười mười hai tuổi dương xuân, Hình dung yếu diệu tự tiên non bằng.
Dang khi tráo chánh hộ đồng, Quân nhơn vào trước bệ rồng tàu qua.
Có người phụ nữ xấu xa, Xin vào yết kiến Hoàng gia cứu trùng.
Đức vua phán trước tráo trung, Cho nàng nhập diện kiết hung tỏ bày.
Giăng-Dung vào tới kim giai, Nàng bèn quì lạy bày ngay mọi đảng.
Tội người quê ở Tòng-giang, Giăng-Dung tánh tự rõ ràng đồng trình.
Việc này găm quá ức tình, Khi không mà lại trong minh thọ thái.
Đều ngày nở nhụy hoa khai, Sanh dựng một Nhái gái trai biết nào.
Nhái thời hạp lặn vũng ao, Nhái dâu lại biết ra vào bồn gia.
Lần lần dòng mấn xuân qua, Nuôi chàng nay đã mười ba năm rồi.
Nhái xưng rằng : Nhái con trời, Biều tôi kiếm chốn định đôi châu trăn.
Nhưng má chẳng khứng con dân, Dầu con các bậc trào thần cũng chê.
Bảo tôi trào chánh vào kê, Tàu cùng chứa thượng kết bề suôi gia.
Đức vua nghe tấu thở ra, Nghĩ rằng : Nhái ếch thì là ở ao.
Thấy người sợ nhảy lao xao, Nhái này sao dám cầu cao làm vầy.
Hay là yêu quái chi đây, Ước đều phi lý toan bày hại ta ?
Nghĩ rồi vua mới phán ra, Bần nhơn đâu sánh Hoàng gia con trời.
Con ta dầu gã con người, Khả đem chàng rề đến nơi xem tường ?
Giăng-Dung trở lại gia đường, Nói cùng chàng Nhái tỏ tường phân minh.
Vua đòi xem rõ vóc hình, Biết rồi vua mới kết tình suôi gia.
Nhái rằng : mẹ hãy đến tòa, Bặng cho con trẻ vậy mà đi theo.
Nhảy vào tay áo nắm que , Giăng-Dung lộ suôi trèo dèo xuống kinh.
Đến nơi vào chốn đơn trình, Quì trên thánh thượng tỏ tình âm hao.
Tội đã đem Nhái đến trao, Vua bèn phán hỏi chớ nẻo Nhái dâu ?
Giăng-Dung nhắm trước xem sau, E cho gà vịt bước vào tha đi.
Bèn đỡ tay ao một khi, Nhái bèn nhảy đến đơn tri ngồi trơ.
Đức vua xem thấy ngẩn ngơ, Thật là quái dị lẫn lơ thay là.
Hỏi rằng ; Nhái muốn con ta, Vậy trong ba gái Nhái mà ưng ai ?
Nhái chàng trước diện tàu bay, Kiền-Tiên nàng út duyên hài cùng tôi !
Hồ-vương suy nghĩ vira rồi, Phán rằng Nhái khó sánh đôi với người.
Nhái thì phận Nhái con trời, Khi quân vọng thượng tội thời chẳng tha.
Hồ-vương trước diện hét la, Truyền bắt lũ nó đem ra hành hình.
Dứt lời biến sự nên kinh, Bầy trào cầm thú dị hình đồng thay.
Lướt vào găm hét vang dầy, Hăm hăm nó muốn nuốt rây Hồ-vương
Giăng-Dung hỏi giữa tr-o đường, Đòi chi vua nói lo lường chày thêm ?
Hồ-vương run sợ nói êm, Chạy ỏi tới chẳng đòi thêm vật gì.
Giăng-Dung đem Nhái ra đi, Để mặc cầm thú đơn tri vào ra.
Hồ-vương than thở thiết tha, Cũng vì chàng rề làm già kinh mang.
Một rề mà trăm chẳng an, Nếu có ba rề thác oan còn gì ?

Kiên-Tiên vội vã qui tâm, Tại cha sanh sự chẳng thì dám dẫu.
Muốn cho non nghĩa bền lâu, Viết thư lời bảo chớng thâu p' ép mầu.
Hồ-vương truyền viết mau mau, Thú cầm làm dữ để lâu khó lâu.
Tả thơ một bức đã xong, Truyền cho bả trạo hươu xông dặm ngàn.
Quân non lãnh bức thơ lang, Xướng thuyền lướt dặm giông vàng ra khơi.
Tông-giang nay đã đến nơi, Vao dâng thơ nhận bày lời thiệt hơ.
Nhái chàng nghe rõ nguồn cơn, Mỏ thơ đọc thử giả chơn dữ hiền.
«Thơ rằng : Công-chúa Kiên-Tiên, Gởi lời kính lạy mẹ hiền gia trang.
«Sau là trình giữa phu lang, Thiếp xin mạng phép khuyển can ít lời.
«Vả chàng tiền kiếp con trời, Lễ nào cố chấp người đời thế gian.
«Cha lời mắt thịt chẳng tàng, Mối là làm lỗ nói càn chẳng suy.
«Từ chàng gia nội hồi qui, Thú cầm lừng lẫy khắp thì ngoài trong.
«Vua cha lo sợ pháp phòng, Bà quan vấn võ thủy đồng kinh mang.
«Xin chàng phép báo thâu an, Kẻo mà trào sĩ nhậu nhàng lăm thay.
«Ơn kia ghi tạc lòng đây, Thân này thiếp nguyện đứng nay cho chàng.
«Một lời cũng nghĩa tào kang, Xin chàng tướng chữ tam cương đạo lang.
«Mấy lời tâm huyết gởi sang, Mong ơn quân tử đá vàng thứ tha.
Xem thơ Nhái luống xót xa, Khá khen công-chúa cũng là trí tri.
Phu-thê là đạo xương tủy, Nếu ta cố chấp phân ly vợ hiền.
Chàng bèn thâu hết phép tiên, Thú linh khi ấy nằm yên trong bầu.
Nói về Hồ-Đế tại trào, Thú đá mắt liết xiết bao vui mừng.
Mối cùng Hoàng-hậu tổ phân, Nước ta rày mới mười phần dặng an.
Rề tiên gin giữ giang san, Hết lo địch quốc ngoại bang giấy loàng.
Thốt đoạn Chàng Nhái gia trang, Một mình suy nghĩ tình toan trong lòng.
Nếu mà việc nọ chẳng xong, Ất là người thế họ phòng chề ta.
Trước là cười đến mẹ cha, Sau là cười Nhái tình là yêu ma.
Xin mẹ kích địa sang qua, Tới trào Hồ-Đế dặng mà tình toan.
Hỏi người muốn của thế gian, Hay đòi bửu vật thiên đàng chi chi.
Giăng-Dung vội vã ra đi, Mấy ngày đã đến kinh kỳ trào ca.
Hồ-vương bèn phán trước ngai, Sui gia lời thật nói ngay chi tàng.
Bên tôi tôi đã lo an, Bên trai phân chi phải toan lễ bày.
Sẵn sẵn mọi việc mới hay, Có đủ thì mới con rày gã chơ.
Đám cưới con vua phải to, Lễ vật trong thế tiếng cho để đời.
Lễ đủ một trăm mặt trời, Một trăm mặt nguyệt giữa đời chiếu ra.
Một trăm phật tử trên già, Thành-hoàng trăm vị đến mà cho đông.
Một trăm măng xà có lông, Trăm con nai trắng trong đồng kéo ra.

Một trăm hùm dữ hết la, Một trăm sư tử phục mà trước sân.
Lại sắm một trăm kỳ lân, Trên lưng trăm vị Tôn thần cõi di.
Trăm rồng ngũ sắc cao phi, Giỡn cùng mặt nhật ta thu xem chơi.
Hoàng-hậu sợ đã hết hơi, Ông đòi những việc hằng trời khó thay.
Đức vua thối mới tỏ bày, Thử cho biết rõ tài hay bực nào.
Giảng-Dung nghe cũng ngạt ngào, Tạ từ trở lại dầu dầu chẳng an.
Phen này phải thác suối vàng, Triều-đình nghiêm liệt khó toan tay.
Đến nhà còn hỏi châu mày, Nhái chàng bước đến hỏi nay dưới đầu.
Cớ chi mẹ những âu sầu, Hay vua khi dễ lẽ nào nói ra ?
Nàng rằng : người chẳng khí ta, Nhưng đòi lẽ vật thật là quá ghê.
Nói rồi phân lại mọi bề, Phen ni con mẹ hồn về âm-ty.
Nhái rằng : mẹ chớ sầu bi, Hồ-vương khi trẻ, trẻ thì liệu xong.
Nói rồi biến hóa tinh không, Thiên-đình về đến ngõ phòng liệu toan.
Tới nơi vào chầu đèn vàng, Lay mừng vương phụ chào hàng bá quan.
Ngọc-hoàng thối mới hỏi han, Sao con chẳng ở dương-gian phản hỏi ?
Thái-tử qui tấu khúc nói, Đầu đuôi các việc một hồi tâu ngay.
Ngọc-Hoàng phán trước kim-giai, Hồ-vương tánh dữ ta rày phải răn.
Con tua trở lại Dương-gian, Tháng giêng mười sáu cha ban đủ rày.
Ngọc-hoàng mới phán lời này, Nam tào lãnh chiếu truyền rày khắp nơi.
Tây-phan phật tổ khá mời, Bồng-lai tiên-trưởng cùng thời Lão Quán.
Tề-Thiên lại với Ngụy trương. Chư thần chư thánh để chình Dương-gian.
Mãng-xà các giống hồ lang, Kỳ-lân sư-tử từ phang lên đảng.
Đều vưng Thái-tử lệnh tâu, Đẳng-vân giá-võ thẳng đảng Dương-gian.
Đoạn này nói việc nhà chàng, Phân cùng từ mẫu mọi đảng đã xong.
Bây giờ mẹ khá thẳng xong, Tâu cùng Hồ-Đế mau phòng liệu toan.
Cất trăm cái rạp nghiêm trang, Chiếu hoa trải lót cỗ bàn cho xuê.
Giờ thìn họ đến bộn bề, Sẵn đủ các món mựa hề sai ngoa.
Giảng-Dung nghe trẻ báo ra, Mấy ngày đi đến trào ca tấu tường.
Vua rằng : Chị chớ lo trường, Y như lời chị mọi đường lo xong.
Giảng-Dung bái tạ đèn rồng, Trở về gia-nội lo xong việc mình.
Tháng giêng mười sáu thượng trình, Nhái chàng mở nắp bàn linh tức thời.
Tự nhiên chư-vị đến nơi, Nhơn dân kính hải tức thời tránh xa.
Lao xao tiên-phật hằng ha, Mãng-xà thú dữ lại qua chạt đảng.
Trống chiêng inh ỏi tưng vang, Trào thần mất vía kính mang nhộn nhàn.
Tam tạng lục viện thờ than, Hồ-vương Hoàng-hậu vén màn ngã lãn.
Mặt trời chiếu nóng muôn vàng, Kiển-Tiên thấy vậy tám tạng lảng hoang.
Cha tôi làm rối nhơn gian, Đào bang trốn tránh bỏ hoang cửa nhà.
Làm thình thì rối quốc-gia, Làm văn ta tấu đến tòa thượng thiên
Nhật nguyệt xin giám cho yên, Đề chi nóng nảy ngựa nghiêng dân lãn.

Nói rồi hạ bút lau rãnh, Sơ vẫn bên đốt long thành cầu xin,
Ngọc-hoàng xem số phân mình, Kiền-Tiên nhưn đực ghim Đinh khố Thượng,
Truyền cho các bộ long vương, Khả thần nhưt nguyệt một đương biến tâu,
Lại thâu các thú hồ lang, Kẻo mà phạm thế lòng toan lo lường.
Bây giờ bá tánh an khương, Trào-dình Hồ-Đế nhưt tràng bỉ hoan,
Hồ-vương truyền lệnh vôi vàng, Mau mau ra rước họ hàng vào trong,
Họ trai đông đã nên đông, Chư-tiên chư-phật thủy-long nhận nhàn,
Chư-thần chư-thánh tứ phạm, Lại có liệt vị dền vàng thượng-thiên,
Hồ-vương qui gối lạy liền, Chúc mừng Ngọc-đế phát tiên xuống trần,
Trà-thung rượu cúc ân cần, Tiên-thiền nhạc võ uười phía vui thuy,
Đồ ăn mọi món sắp bày, Cửa tiên vật qui xem nay lạ kỳ,
Ai từng dám cưới thế ni, Đồ chay đồ mặn dọn di hai dòng,
Họ gái thì ấu mặn rông, Họ trai nam-nữ thấy đồng ăn chay,
Cửa phạm dọn đã đầy đầy, Phật-tiền chứng kiến thấy rày như hèn,
Hồ-vương đứng dậy thưa rằng : Kính trình hai họ mưa hồng cấp chi,
Ngày nay ai-nữ nghi kỳ, Xin cho phép nó ra thì chào ta ?
Kiền-Tiên rón rén bước ra, Lạy cha rồi mới lạy qua họ-hàng,
Họ trai trưởng-tộc bày tâu, Kiến cho ngọc-báu phạm gian có nào,
Ngọc-hoàng mới tỏ thấp cao, Tiệc kia đã mãn hồi tráo thượng-thiên,
Dầy dầy chư-phật chư-tiên, Dềng-vân giá-võ tách miễn phạm gian,
Bây giờ mọi việc đã an, Vợ chồn ; sự hiệp phụng-loan thưở nguyên,
Hai chị nói với Kiền-Tiên, Thiệt em lấy Nhái chị phiên làm thay,
Nó là yêu quái chẳng sai, Cò ngày nó nuốt mất thầy chẵn ; toàn,
Kiền-Tiên rằng nghĩa đá vàng, Mẹ cha sở định phải an một bề,
Ngày nay đã hiệp phu thê, Một ngày cũng nghĩa mưa hề thở than,
Đoạn này nói việc Nhái chàng, Quyết lòng thử vợ coi nàng thế nào,
Kèn nàng bài tổ âm hao, Ất qua phải thác sống nào dặng đầu,
Nàng không xem trước xem sau, Kiến cần ta thác bỏ âu mình nao,
Phương chi cứu dặng mạng toàn, Kiến cần đau thấu ruột gan anh rả ?
Chàng quyết thử vợ hôm nay, Xác chàng bỏ đó hồn hay lên trời,
Kiền-Tiên luy ngọc tuôn rơi, Chàng ôi! bao nỗ tách đời Âm-quang ?
Tiếc chưa đồng tịch đồng sàng, Cùng nhau mới gá đá vàng mà thôi,
Chàng sao đành dạ bỏ tôi, Kể còn người mất nghĩ thôi đoạn tràng,
Ta mau vào chốn dền vàng, Tân cùng vương-phụ thọ tang cho chàng,
Hồ-vương nghe tấu quở vang, Sao con để kiến cần chàng thác d ?
Tiếc thay diệu-thuật ai bì, Ngày nay lại khiến đòi đường phân ly,
Đã đành sa nh ký tử qui, Thôi coi trở lại lo thì chế tang,
Kiền-Tiên trở lại lo toan, Đặt bày lễ vật đề tang cho chàng.

Độc vấn lòng ubững nào nòng, Sống sao thác vậ một lòng với nhau,
Tế rồi than khờ xiết bao, Trách thay loài kiến bầy sao vô nghì,
Nhà tao thịt cá thiếu chi, Sao bầy nữ dạ cầu thì chồng tao ?
Nhái chàng xem rõ âm hao, Khá khen hiền phụ trước sau thật lòng,
Nay ta đã rõ đục trong, Dương-gian trở lại ngổ phông toan dương,
Biển trai xinh tốt phi thường, Mây tầm mắt phụng đường đường dung nghì,
Làn la vào chốn cung vi, Kiếm lời hoa nguyệt một khi gheo nàng,
Kiền-Tiên bèn hỏi vợ vàng, Người dầu lạ mặt đến toan việc gì ?
Chàng bèn đáp lại một khi, Tôi là Thái-tử con thì Tề-vương,
Nghe nàng xinh tốt phi thường, Giữa dằng gậy gánh lòng thương chẳng cùng,
Nên tôi mới đến cung trung, Tô đều lợi hại thì chung với nàng,
Đức giống mà phải tạm choàn, Hoa tươi người chuộn đến tàn chúng chè,
Khuyên đừng trực tiết phòng huê, Cùng tôi chấp nối vẹn bề phụng loan,
Kiền-Tiên khoát máng đã vàng, Khá mau ra khỏi chớ toan nhiều lời,
Chàng nghe nàng nói liền cười, Chưa chi sao lại nàng thì đuổi ra ?
Nàng dầu chẳng tưởng đuổi ta, Thác tôi chịu thác đứng xa hầu nàng,
Dầu cho lĩnh thánh trào dâng, Gia hình tôi chịu hầu nàng mà thôi,
Cớ sao nàng lại chê tôi, Chồng nàng là Nhái vô hồi xấu xa ?
Có đâu dám sánh cùng ta, Tề-trào Thái-tử xinh đã quá xinh,
Kiền-Tiên nổi trận lôi đình, Rút gươm ta chém bỏ mình chẳng tha,
Cầm gươm tay chém miệng la, Tam cung lục viện bắt mà cường-gian,
Bắt gươm chàng bảo khoan-khoan, Qua nay cổi lột Nhái chàng chẳng sai,
Chẳng tinh sau trước phân bày, Qua thiệt chàng Nhái ở nơi phòng nàng,
Kiền-Tiên nhiệt máng đã vàng, Tử giả biệt luận lại hoàn đặng dàu,
Chồng ta Nhái thác đã lâu, Nhái dàu mà lại biển hầu người ta ?
Nhái chàng tôi mới phân qua, Thật anh cổi lột người ta rõ ràng,
Chẳng tin đem xác Nhái chàng, Ta hườn cữu xác cho nàng lòng tỉnh,
Kiền-Tiên đem lột đến trình, Nhái bẹn nhập xác hườn tỉnh rõ ràng,
Kiền-Tiên ôm nhái khóc than, Cớ sao chàng lại phụ phòn bỏ tôi ?
Nhái rằng : Thượng giá phản hồi, Về châu quên nói dặng thời nàng hay,
Ngày nay mừng đã sum vầy, Lốt anh em giữ hòm mai ăn cần,
Àu ta vào giếng phụ thân, Sau là thăm hết quần thần bá quan,
Vợ chồng vào chốn đèn vàng, Chúc mừng vương-phụ, mẫu-hoàng, bá-quan,
Hồ-vương phân hỏi vợ vàng, Kiến căn con thác rõ ràng chẳng sai,
Cớ sao mà dặng tái lai, Hình dung tươi tốt phân nay cha tàn ?
Nhái bèn qui tấu bệ vàng, Kiếp dài coi máng, Ngọc-hoàng ban ơn,
Cho nên mới dặng thành non, Con vào kinh lại, bệ đơn hằng tàn,
Vợ chồng bãi tạ đèn vàng, Sửa sang xe giá Tố-giang băng đời,
Vợ chồng đi đã đến nơi, Bước vào tay mẹ chúc thời bình an.

Giăng-Dung mừng rỡ trăm dâng, Ngày nay mẫu-tử nhưt trắng hiệp-nhau.
Mẹ thời già yếu ở xa, Con thời ở chốn chương tóa đế-vương.
Ngày nay tiết rỡ bốn phương, Xấu kia tốt nọ cũng đồng cả hai.
Đã sanh ra phận làm trai, Ôn nhà nọ nước hai vai nặng nề.
Con tua giữ vẹn một bề, Mấy lời mẹ dạy chớ hề sai ngoa.
Vợ chồng qui lạy mẹ già, Lên xe lược dặm trở về trào ca.
Tối thời nhái cồi lốt ra, Ngày thời mặc lốt vào ra trào dâng.
Đoạn này nói việc Tần-bang, Thiết lập đại hội trào dâng vui thay.
Đấu tài đấu lực đủ rày, Đấu xinh đấu lịch đủ nay trăm nghề.
Rao cùng khắp chốn khắp nơi, Chư ban mời đến hội bè xem chơi.
Chư ban liệt quốc tới nơi, Xa xuôi lạng lội đồng thời kéo sang.
Hồ-vương phân giữa trào dâng, Truyền quân sửa soạn tàu thoàn ra đi.
Truyền hai công-nữ đơn tri, Đើm trang nghiêm chỉnh dặng thi xem chơi.
Nhái chàng vào chốn tàu rằng, Đường xa vạn dặm nữa trắng chẳng gần.
Cha cùng mẫu-hậu quần thần, Hảy loan đi trước con lần theo sau.
Hồ-vương liệt vị xuống tàu, Trương bươm trực chỉ Tần-trào lược xông.
Trời xanh nước biếc minh mông, Thoàn loan xuôi ngược xa trông bãi gánh.
Nhái chàng còn ở tại thành, Mọi toan giá võ thượng hành trảy sang.
Tới nơi đạo cảnh xuê xang, Nhơn dân xem thấy nghĩ càng lạ thay.
Người sao xinh tốt ai tài, Rõng chầu hổ phục xem nay khác thường.
Hào-quang chiếu sáng tứ phương, Hội Tần thiên hạ đầy đường thiếu chi.
Chen nhau đón mấy ngã đi, Đặng coi chàng Nhái thử thì ra sao.
Tần-vương xem thấy hồn bay, Ngỡ là Thiên-sứ trời sai việc gì.
Nhái chàng mới tỏ vãn vi, Tôi là phò-mã ở thì Hồ-bang.
Phải nào là sứ Ngọc-Hoàng, Chẳng qua Hoàng-đế coi làm mà thôi.
Kiền-Tiên chàng Nhái dạo chơi, Cởi con bạch tượng xem thời như tiên.
Hai chị xem thấy chẳng yên, Quả là chàng Nhái Kiền-Tiên dạo đàn.
Tốt xinh thiên hạ ai đang, Nhái chàng cồi lốt rõ ràng tiên gia.
Hai nàng cải lầy lại qua, Xuống tàu trộm lịnh về mà Hồ-bang.
Đắt nhau vào chốn cung vàng, Kiền-Tiên chàng Nhái rõ ràng vốn không.
Kiếm tìm khắp hết ngoài trong, Hoa-viên chẳng có huê phòng vắng tanh.
Lốt Nhái đề đó danh rành, Hai người nổi giận tanh bành xé tan.
Phải xưa ta rõ cơ quan, Thì ta lấy nó xuê xang thay là.
Lốt này đem bỏ cho xa, Còn chi cho nó hóa mà nên tiên.
Hai nàng bèn rủ nhau liền, Xuống ao bắt Nhái về đền ấp chơi.
Hai nàng tìm kiếm đôi nơi, Bắt dặng đòi Nhái kết đôi vợ chồng.
Nưng niêu đem lại khuê phòng, Ấp Nhái mỗi bữa vui lòng biết bao.
Cuàng tua cồi lốt mau mau, Thóa tình phụ phụ ngồi cao tại trao.

Chờ chàng cỗi lốt thấy nào, Nếu chàng chẳng cỗi ta vào cỗi cho.
Lẽ nào khó tỏ căn do, Dầu chàng chẳng đẹp phần ta háng tình.
Hỏi hoài sao cứ làm thinh, Chàng buồn thiếp cũng sầu tảo chưa chơn.
Một ngày cũng nghĩa tào-khang, Vải cũng trời đất khắp phao chừng lo g.
Than thân trách phận tủi lòng, Lấy dao bẻ cỗi lốt chông xem qua.
Nhái đau ọ ọ kèn la, Hai nàng mưng rở như mà biết kèn.
Mùa dưng lạnh biết bao nhiêu, Hai nàng mới ấy nhiều điều đáp thây.
Lốt chàng thì lại cầm tay, Hai nàng than thở kẻ rày xiết chi.
Hai nàng lụy nhỏ làm ly, Bèn làm văn tế một khi tế chàng.
Tế rồi còn hỏi thờ than, Bồng đầu bãi hội thánh-hoàng về kinh.
Đức vua vào chốn đơn đình, Bèn đòi hai gái sự tình hỏi qua.
Cớ sao lên trở về tòa, Mà không tâu lại cho ta hăng tâng.
Hai nàng tấu trước dền vàng, Chàng Nhái đã thác rõ ràng cha ới.
Đức vua nghe tấu rụng rời, Chàng Nhái đàn nũa bấy thời nói diên.
Hai nàng bày tỏ căn nguyên, Hai tôi thấy bóng hữu duyên thay lạ.
Nhin chàng dường thể tiên nga, Ngồi voi hạc tượng xem đa hữu duyên.
Hai tôi bèn trở về liền, Bất dặng hai nhái hỏi thiển kết đôi.
Bão chàng cỗi lốt cho rồi, Nhưng chàng chẳng cỗi tôi thời cỗi ra.
Ai dè lốt nhái chưa già, Hai tôi vội cỗi chàng mà thác đi.
Thường chàng khóc kẻ xiết chi, Tế chàng trọn nghĩa rồi thì dề lang,
Hồ-vương nghe tấu mắng vang, Quân ngu mà lại làm ngoan có gì?
Nhái phạm Nhái ấy biết ghi, Nhái ấy thiên hạ đề thì xạo mãng.
Nhái này Nhái biết đạo hăng, Kiếp tiên phải dọa ai bằng Nhái đầu.
Bây không suy nghĩ trước sau, Thấy người vinh hiển đua nhau ghét rày.
Phen này tao thù cho bây, Sau còn tái phạm tao rày chẳng tha.
Bắt bây cho voi nó chà, Xé thây trâm miếng kẻo mà thối gian,
Kiền-Tiên chàng Nhái hỏi thành, Vào chúc vương phụ bệ vàng dặng an.
Hồ-vương mắng rở hỏi hang, Hai xem hội Tần-bang thể nào?
Tâu rằng : nước thanh dân giàu, Vô văn nhiều đứng anh hào lắm thay,
Lịnh truyền viên yển sắp bày, Quân thần hoan lạc vinh thay trong tòa.
Bãi châu văn võ lui ra, Kiền-Tiên chàng Nhái về tòa nghĩ an.
Kiếm tìm lốt mắt nào tàng, Nhái rằng : có kẻ lòng gian dạ tà.
Có lòng ganh ghét đôi ta, Cho nên lấy lốt bỏ ra ngoại thành.
Em nua giữ dạ đành rành, Bằng không thì sẽ lụy mình mai sau.
Phút đầu có sứ Thiên-tào, Xuống triệu công Nhái về châu Thương-thiên.
Nhái bèn than với vợ hiền, Nay anh về chốn thương-thiên chương-tòa.
Đặng châu Ngọc-đế vua cha, Thương em thui thủi vào ra một mình.
Thở than chẳng xiết chi tình, Nhái bẻ từ giả vào trình bầy ngay.
Kiền-Tiên than khóc thảm thay, Chàng ới bao nỗi phàn tay chia dặng.

Ôi tình xa cách bạn vàng, Từ đây thiên các đôi phang dứt tình.
Nhái chàng về lời Thiên-dinh, Bá quan mừng rỡ sự tình hồi ban.
Yên-viên nữ nhạc ca xang, Ngáy mai rồi sẽ sửa sang nhập trào.
Nói việc hai chị gươm dao, Nghe tin chàng Nhái về châu thượng-thiên.
Âm mưu quyết hại Kiền-Tiên, Nên mà nó thác Nhái liền về ta.
Hai chị thời mới đến nhà, Rủ em đi tắm suối mà rứt trong.
Nàng rằng l Chị chớ chấp lòng, Vốn em chẳng tắm suối sông đâu là,
Hai chị bèn trở về nhà, Mời cùng Thị-Thảo luận mà m ru hay.
Thảo rằng : việc ấy dễ thay, Tôi có một vật ăn rày mè man.
Bỏ vào trong miệng trâu vàng. Bà đem đến đó bảo nàng ăn chơi.
Nàng ăn sáng sốt biến đời, Mặc tình chém giết bà thời liệu toan.
Hai chị qua đó vội vàng, Hỏi em có nhớ Nhái chàng hay không ?
Nàng rằng : đạo ngãi vợ chồng, Tình giao một thuở mặn nồng thiên thu.
Lòng em thương nhớ tình phu, Vào ra trông ngóng mịt mù tứ phang.
Chị rằng : Có miếng trâu vàng, Ăn cho vui miệng bày tàng chuyện chơi.
Kiền-Tiên thấy nói hết lời, Ăn vào phút chút nàng thời mè man.
Hai chị lòng dạ bạo tàn, Chẳng thương cốt nhục lòng toan giết chồng.
Đồng bào coi thế như không, Đem nàng xuống chốn biển đông giết rày.
Vì mây xấu hổ vầy đầy, Giết mầy báo oán bỏ thầy giang hà.
Kiền-Tiên tỉnh lại khóc la, Chị ôi l cốt nhục sao mà chẳng thương.
Phận em còn mất chẳng lường, Thương vì đời cụm thung-dường tại gia.
Chúc chị ở lại an hòa, Sớm khuya sẵn sóc mẹ cha cho thương.
Hai chị độc ác phi thường, Cầm dao cắt cổ Kiền-nương hồn đời.
Xác xô xuống biển tức thời, Bồng đầu sóng gió khắp nơi âm ầm.
Giang-hà chuyển động ba đào, Hai chị thấy lạ tám bào hồn kinh.
Hai ta độc ác thật tình, Cho nên trời đất bất bình chi đây.
Thôi thời mau khá lui hải, Việc mình giấu nhem mưa rày bày ra.
Chư-thần tuân vãng giang-hà, Trở về tấu cáo giữa tòa Long-vương.
Bày tường việc của Kiền-nương, Hai chị độc ác mọi đường tàn ngay.
Long-vương phán trước kim-giai, Xác kia gìn giữ chớ rày vi sơ.
Đem hồn nàng đến bây giờ, Đặt ta hỏi lại sự cơ cho tàng.
Thủy-tộc vâng lệnh thủy-hoàng, Giang-hà liền đến tìm nàng Kiền-Tiên.
Oan hồn phượng phất nào yên, Thủy-tộc dẫn lại nạp liền trước ngai.
Long-vương trên điện hỏi rày, Việc nàng phân rõ bởi nay cơ nào ?
Kiền-Tiên thời mới tâu vào, Đầu dưới mọi nỗi giữa trào phản ngay.
Vua rằng : căn đọa kiếp đây, Ở đây rồi sẽ có ngày mình oan.
Đoạn nầy nói việc Nhái-Chàng. Bãi châu trở lại thăm nàng Kiền-Tiên.
Vào nhà vắng mặt vợ hiền, Biết rằng : nàng đã tìm miền Án-ty.
Khóc than thắm thiết xiết chi. Xưa anh đã dặn em thì chẳng nghe.

Bây giờ chích mắt phu-thê, Biết bao giờ dặng trọn bề với nhau
Trách lòng hai chị biếm sâu, Đồng-bào cốt nhục nở nào đoạn phôi
Sắp bày lễ vật ân cần, Hồn em bề Sở non Tần chứng minh,
Xổn xang dường cắt tâm tinh, Bèn đọc văn tế, tế linh cho nàng,
Tế rồi luy nhỏ đòi hàng. Kiền-Tiên em hỏi snổi vàng có hay ?
Trách ai lòng một dạ hai, Đánh tâm độc ác phân tay thiệp chàng.
Hai chị bèn đến hỏi hang, Vì sao xem sắc tướng chàng sần bi ?
Nhái chàng mới tỏ vân vi, Vợ tôi chẳng biết nó đi phương nào ?
Sợ nó sa hố té hào, Nền đà thác mắt chốn nào biệt tin.
Hai chị thôi mới rớm tinh, Cần chi mà lại để mình sầu riêng.
Dầu mà có mắt Kiền-Tiên, Chàng dùng người khác than phiền ich chi.
Kiền-Tiên mà có thác di, Hai ta xin thể cang chi mà rầu.
Mất cha mất mẹ lo âu, Vợ chồng như áo mặc vào cởi ra.
Khuyên chàng mưa chó lo xa, Giống kia mà dứt thì ta tạm chàng.
Vui vầy một phụng đôi loan, Mất một đèn lại hai nàng kém chi.
Trăm năm đẹp phạm xướng tùy. Phòng loan vào đó kết nghi keo sơn ?
Nhái chàng nghe nói ngỡ ngàn, Hai chị sao khéo bày đàng gió trăng.
Làm người phải giữ năm hằng, Em người quân-tử phải rằng tiêu-nhân ?
Hai chị nghe nói hồ thâm, Trở về suy nghĩ lương tâm bàng-hoàn.
Tưởng xong ta dặng lấy chàng, Nào hay chàng lại chẳng màng đến ta.
Nhái chàng lòng những xót xa, Bèn vào bộ ngọc tàu qua phu-hoàng.
Trước sau mọi nỗi bày tàn, Tôi về châu lịnh Ngọc-hoàng vua cha,
Vợ tôi thì ở lại nhà, Tôi về vắng mặt nàng đà mất đi.
Kiếm tìm khắp hết tứ vi, Vợ tôi mất biệt thiệt thì khó toan.
Hồ-vương mẫu-hậu kinh mang, Khôn cùng kêu khóc thõ than thãm phiền.
Nhái chàng đặt gối tàu qui, Tôi xin tìm kiếm dưới miềng Âm-ty.
Biệt từ chàng mới ra đi, Giang-hà rạch nước xuống thì Diêm-la.
Lước vào trước điện tàu qua, Vợ tôi Dương-thế tên là Kiền-Tiên.
Thác oan chẳng rõ căn nguyên, Dám xin Diêm-chúa công miềng hải hà ?
Diêm-vương thời mới xem ra, Ta chào Thái-tử đàng xa tới rày ?
Kiền-tiên chẳng có ngục này, Thái-tử mau khá thứ hai tầm nàng.
Nhái chàng báỉ tạ đèn vàng, Lui ra lòng luống đoạn tràng khó khuấy.
Xảy nghe khóc kể vang vầy. Tội hơn trong ngục dầy dầy thiếu chi.
Nhái chàng bước đến tức thì, Bèn hỏi chủ ngục tội gì cầm đây.
Quý rằng : thứ nhứt cửa đây, Thầy chùa bà vải cầm dây đời đời.
Giã tu dối thế bày lời, Bá-gia phụng cúng tiền thời luôn luôn.
Lại bày đức phật đức chuông, Xin nhiều làm ít dấu luôn tiêu xài.

Chàng rằng : tội ấy đáng thay, Tròn xâu lấu thuế lòng nay gian tà.
Kiếm tìm chẳng thấy bước ra, Thứ hai đến đó kiếm mà có không.
Đều nơi bước tới sâu rừng, Diêm-vương xem thấy mừng lòng hỏi hân.
Việc chi Thái-tử bâng ngầu, Công tử há sự phân tâng cơ duyên ?
Chàng rằng : tằm vợ Kiền-Tiên, Con vua Hồ-Đế ở miền dương gian.
Thấy thì biệt mất kho tàng, Kiếm tìm khắp hết dương gian thấy vào.
E khi sa giếng té hào, Thấy thì dấu mắt hồn vào diêm-la.
Diêm-vương thời mới bày lời, Trong bộ chẳng có thật thời khó tra.
Thái-tử mà chẳng tin ta, Cho vào ngục thất xem qua hãn tàng.
Chàng bèn vào chốn ngục dằng, Thấy tù bị kẹp than van dặt trời.
Chàng hỏi chủ ngục một lời, Tội chi khảo kẹp phân thời cần do.
Quỉ rằng : ngục lớn gông to, Giạm cầm thấy bóng giả đồ dối gian.
Thấy người tạt bệnh tai nạn, Doi rằng thần thánh di dằng vương mang.
Đòi lễ gà vịt rộn ràng, Không tiền lo chạy giết oau thú cầm.
Thật là gian trá chi tâm, Thác chịu hành phạt giam cầm rục xương.
Nhái chàng nghe nói phân tường, Tội hành đã đáng thật phùng dối gian.
Bèn vào từ tạ bệ vàng, Thứ tha đến đó tằm nàng có chẳng.
Ra đi giọt lệ không ngăn, Kiền-Tiên em hỏi hay chăng nỗi này.
Thứ bà đến cửa vào rày, Chàng bèn qui trước chường dài di mi-la.
Diêm-quân mừng rỡ hỏi qua, Chẳng hay Thái-tử xuống mà việc chi ?
Nhái chàng bèn tấu vãn vi, Tội đi tìm vợ tên thì Kiền-Tiên.
Biệt thầy chẳng rõ cơ duyên, Dám xin Diêm chúa truy nguyên cho tàng ?
Diêm-vương truyền lệnh vội vàng, Mau mau tra sỏ tìm nàng Kiền-Tiên.
Phân quan xem bộ tấu liền, Cửa này chẳng có Kiền-Tiên dân là.
Vua rằng vào ngục xem qua, Kéo e Thái-tử lòng còn nghi nan.
Nhái chàng vào ngục xem tàng, Thấy tù trần trối muốn ngàn khóc la.
Chặt đầu mổ bụng lột da, Lấy kèm kéo lưỡi máu ra đầm dề.
Bầm to bầm nhỏ chính ghê, Tội chi mà rất nặng nề thể ni.
Chủ ngục phân lại vãn vi, Nó ở dương thế vậy thì nói gian.
Hung dữ chưởi mắng dọc ngang, Bán đầu pha nước lời ngoan dụ người.
Gạt dặng rồi lại chề cười, Đông lùn do thiếu lòng thời gian ngoau.
Tù nhơn trong ngục dư ngàn, Hơi nào mà kể những đang bắt minh.
Nhái chàng vào chầu đơn đình, Tạ từ Diêm-chúa thượng trình thứ tư.
Gian nan lao khổ dễ từ, Qua cầu trăm nhịp thêm-thừ vào ra.
Nhớ nàng chui xốt lòng ta, Nào khi hội ngộ vào ra vui vầy.
Thứ tư nay đã tới đây, Vào tâu Diêm-chúa tỏ bày sự ta.
Diêm-vương bắt mặt ngó ra, Chào rằng Thái-tử đến ta việc gì ?
Nhái chàng dặt gối tâu qui, Tội đi tìm vợ tên thì Kiền-Tiên.

Nhơn sao chẳng rõ căn nguyên, Xác hồn mất biệt lòng phiền xiết bao.
Mong ơn Diêm-chúa lẽ nào, Tra coi hồn phách có vào đây chăng ?
Diêm-vương thời mới phán rằng, Phán quan tra bộ có chăng tên bang ?
Phán quan đỡ bộ xem tàng, Tàu rằng tên ấy rõ ràng vốn không.
Diêm-vương thời mới tỏ lòng, Thái-tử vào ngục ngổ hồng sét tra.
Nhái chàng vội vã bước ra, Vào nơi ngục thất xem mà dương bao.
Thấy tù kêu khóc lao xao, Hỏi rằng : hà tội giam vào nơi đây.
Thưa rằng : đạo lặc lủ này, Dám heo thuốc chó tà tẩy đốt nhà.
Ngày nay phải đọa Diêm-la, Hành cho mặc kiếp gông kia đời đời.
Nhái chàng dạo khắp các nơi, Kiểm tìm chẳng dặng chàng thời bước ra.
Vào đền từ tạ Diêm-la, Thứ năm đến đó dặng ta kiểm tìm.
Nhái chàng thời mới xam xam, Bổng đâu đã tới thứ năm Long-dinh.
Diêm-vương chào hỏi phân minh, Chẳng hay thái-tử lộ trình việc chi ?
Nhái chàng vội vả tâu qui, Kiền-Tiên thật vợ thác đi mất hồn.
Nên tôi mới đến ngục môn, Chẳng hay tên ấy xác hồn có dầy.
Diêm-vương phán trước kim giai, Xét coi tên ấy có rày hay không.
Phán quan tâu trước bệ rồng, Kiền-Tiên tên ấy vốn không ngục này.
Vua rằng : Thái-tử vào ngay, Ngục trung tìm kiếm coi rày có không.
Nhái chàng tìm khắp tây đông, Kiền-Tiên chẳng thấy trong lòng buồn thay.
Thấy tù than khóc kể bày, Hỏi rằng khảo kẹp hành hải tội chi ?
Quĩ rằng : phụ nữ gian phi, Xưa ở trên thế nó thì lấy trai.
Chê chồng ham sắc tham tài, Lại thêm những tội phá thai cãi trời.
Hiệp chồng mắng chưởi tội bởi, Mai vong miệng lưỡi hại người chia tay.
Nên nay mất đọa Diêm-Đài, Bị cưa bị xẻ làm hai nấu dầu.
Nhái chàng trở lại thăm sàu, Tạ từ Diêm-chúa trong lầu bước ra.
Không cùng than thở xót xa, Kiền-Tiên em hỏi lòng qua rã rời.
Thứ sáu đi đã đến nơi, Bước vào trước điện chào thời Diêm quân.
Diêm-vương xem thấy lòng mừng, Hỏi rằng : Thái-tử đến phán việc gì ?
Nhái chàng trước điện tâu qui, Tôi đi tìm vợ tên thi Kiền-Tiên.
Tức vì hồn xác mất nguyên, Tôi đã tìm kiếm khắp miền Dương-gian.
Biết tin thật khó liệu toan, Chẳng hai nàng có ẩn tàng ngục ni ?
Vua truyền xem bộ tức thì, Phán quan dò bộ bèn qui tâu qua.
Tôi xem kỹ lưỡng kia là, Kiền-Tiên công-nữ thật là vốn không.
Vua rằng : Thái-tử an lòng, Vào nơi ngục thất xem trong xét ngoài.
Kéo lòng thái-tử nghi rày, Ta không hẹp bụng dẫu ngài làm chi.
Nhái chàng vào ngục tức thì, Thấy lủ thầy bói đem đi hành hình.
Mồ gan mọc mắt quá kinh, Hỏi rằng : hà tội hành hình dữ thay ?
Quĩ rằng : lủ nó chẳng ngay. Khi ở dương thế nó hay gạt người.
Hiệ o chử g vợ đ tời, Dặt ni u noi dỏi lun người ào d ền
Lam cho hao tổn hao tiền, Mạo tên thân thánh phật tiền bất người.

Ngục này giam cổ mĩnh đời, Hình cho một kiếp tội thời đời môn.
Nhái chàng giọt lụy nhỏ tuông, Tim không thấy vợ lang bên cửa sổ.
Vào đền bài tạ Diêm-la, Đến cửa thứ bảy đàng là Tim ông.
Ra đi lòng lưỡng đoạn tràng, Bao giờ mới gặp mặt nàng Kim Trọng.
Trách ai dạ ở bất lương, Làm cho chồng vợ đời đàng biệt ly.
Đường trường cách trở hiểm nguy, Tới cửa thứ bảy chong tời vào lao.
Bước vào vừa gặp buổi chiều, Vua chào : Thái-tử xuống hầu việc chi ?
Nhái chàng tâu trước đơn-trì, Vợ tôi mất xác hạt thì ước an.
Nàng là công chúa Hồ-Bang, Ở nơi Dương-thế tên nàng Kiều-Tiên.
Diêm-Vương thôi mới chỉ truyền, Phán quan xem bộ kiếp hiền xét tra ?
Phán quan xem bộ tâu qua, Hồ-bang công-nữ thật là vốn không.
Độc vưa phán trước bề rồng, Ta cho Thái-tử kiểm trong ngục đàng.
Nhái chàng vào ngục xem tường, Thấy tù kêu khóc thảm thương thay là.
Ngồi chông cửa xẻ xót xa, Dầu sôi bắt buộc nhẩy mìn vào trong.
Nhái chàng mới hỏi đục trong, Chẳng hay tù phạm thấy đồng tội chi ?
Quý-sứ mới tỏ vắn vi, Nam phụ lão ấu đều thì có đây.
Những tội học trò phản thầy, Những đứa mải quốc cầm dầy gia hinh.
Tội con bất hiếu quên tình, Tội trên ở chẳng công bình tà tây.
Đàn bà lòng dạ đổi thay, Bội nhu phản bạn mưu bày kế toan.
Ý khôn ý của ngang tàng, Âm mưu chướng đối người mang lao hoan.
Ngục này tội có muôn nghìn, Kể sao cho hết sự tình gian ngoan.
Nhái chàng trong dạ chẳng an, Kiều-Tiên em hỏi ầu tâu nơi nao.
Bước vào từ tạ giữa trào, Qua cửa thứ tám thế nào cho thông.
Tới nơi vào chốn sần rồng, Diêm-vương xem thấy mưng lòng nói hang.
Việc chi đến chốn Diêm-quang, Dám xin Thái-tử phán tâng bạch minh ?
Nhái chàng tâu trước đơn đình, Nhon tôi có việc ước tình xuống đây.
Việc mình sau trước phân ngay, Vua truyền tra bộ coi nay thế nào.
Phán quan quì tấu giữa trào, Kiều-Tiên người chẳng có vào ngục ai.
Vua truyền mở ngục một khi, Thái-tử vào kiểm kéo nghi nọ này.
Nhái chàng vào chốn đông tây, Kiều-Tiên chẳng gặp châu mây thổ thau.
Tù nhon kêu khóc đã vang, Ân đòi uống máu giàu nan rõ ràng.
Mồ ruột lấy dao mà bán, Kể cửa người già nát tan thân minh.
Dám xin chủ ngục trần tri h, Tội chi rất nặng hành hình khai thưng.
Quý rằng : ở thế bất lương, Cướp trộm giết của nhiều đường đa d. an.
Lấy của rồi lại giết oan, Lấy của rồi lại sanh đàng hãm dân.
Tiểu sự kết oán thù thâm, Lại âm mưu độc chém đăm mang người.
Ngục này hành tội đời đời, Hoi dàu mà kể tội thời muốn trâm.
Nhái chàng giọt lụy khôn cầm, Em ôi anh biết kiến tâm phreas so.
Bước vào từ tạ Diêm-tào, Đến cửa thứ chín lẽ nào cho hay,
Ra đi lòng những ai hoài, Thứ chín đã đến cửa này nghiêm traog.

Chàng bèn vào chốn đèn vàng. Diêm-vương thời mới hỏi hung sự tình.
Ta chào Thái-tử thiên-dinh. Việc chi mà có hành trình Âm-quang.
Chàng rằng việc quá tru oan, Vợ tôi ở thế tên nàng Kiên-Tiên.
Vi dầu sanh sự chẳng hiền. Xác hồn đều mất sa duyên khó tìm.
Dám xin lượng rộng Kiêm quan, Xét xem sổ bộ tên nàng có không.
Phán quan tàu trước bệ rồng. Tôi đã xem bộ vốn không cửa này.
Nhái chàng vội vả tàu bày, Xin cho vào ngục xem nay thế nào.
Quý bện dặt đến đại lao, Thấy tù già trẻ lao xao nhộn nhàng.
Treo lên mổ ruột móc gân, Nghiền xương tan nát thấy càng sợ thay.
Kẻ bị rọc miệng chặt tay, Lóc từ miếng thịt loạn bầy lớp xương.
Chàng rằng : xem bắt thảm thương, Chẳng hay ở thế nó vữong tội gì ?
Quý rằng : ngang ngược xiết chi, Chẳng thương kẻ khó khinh khi người già
Chưỡi mưa chưỡi gió kia là, Chưỡi trời chưỡi đất thật là không kiên.
Ấy là hoạch tội vu thiên, Cho nên phải bị oan khiên thế này.
Chàng rằng : tội ấy đáng thay, Trở vào từ tạ chàng rày bước ra.
Đường trường ta kiếp trải qua, Thứ mười chẳng biết vậy mà có không.
Nhớ nàng luy nhỏ rờn rờn, Bao giờ thấy mặt kéo lòng nhớ thương.
Thập diện trước mắt tỏ tường, Tôi nơi chàng mời vào buồng điện tiền.
Vua chào Thái-tử thiên dinh, Đạo chơi hay có sự tình chi riêng.
Nhái chàng qui gối tàu liền, Tôi đi tìm vợ Kiên-Tiên tên nàng.
Vốn là công-chúa Hồ-bang, Xác hồn biệt mất khôn tàn bạch minh.
Dám xin lượng rộng Diêm-dinh, Tra cho tên ấy ngục hình có chẳng ?
Phán-quan tra bộ thừa rằng, Đã dò hai bộ hạ thăng không nàng.
Vua e Thái-tử nghi nan, Truyền quý mở ngục cho chàng xem qua.
Ngục này tâm tối thay là, Tạm dam nơi ấy sau mà dầu thai.
Tiền căn ơn ngãi mắc ai, Đầu thai súc vật hôm mai đáp đền.
Hoặc là nghiệp báo cho nên, Tiền căn nhơn quả đáp đền ưng oan.
Nhái chàng vào kiếm tứ phang, Mà không gặp bạn chứa chan giọt sầu.
Kiên-Tiên em hỏi đi đâu, Đề qua lương những đón đau lòng vàng.
Bước vào tàu vọng Diêm-quan, Biết đâu mà kiếm dặng nàng Kiên-Tiên.
Trong mười cửa ngục khắp miền, Kiếm tìm chẳng dặng căn nguyên khó tìm.
Diêm-vương thối mới luận bàn, Hoặc là nàng đã tầm dặng Thiên-thai.
Chàng mau lên cõi bằng lai, Hỏi thăm chực vị họa mai gặp nàng.
Hoặc là về cõi Thiên-dàng, Hỏi thăm Ngọc-Đế coi nàng nơi nao.
Nhái chàng từ tạ Diêm-tào, Đẳng vên giá vó về trào Thương-thiên.
Nhái chàng về đến cõi tiên, Hỏi thăm chẳng có qua miền Sum-la.
Hỏi thăm chẳng có trở ra, Đến nơi Địa-Tạng Di-Đà hỏi thăm.
Hỏi cùng các chỗ biệt tâm, Nhái chàng buồn thăm khôn cầm lụy sa.

Ấu ta vào chốn chươg tòa, Hồi thãm Ngọc-Để sự ta dương-trần.
Bước vào bệ ngọc ân cần, Tàu qua Hồng-phu xin phân cho tang.
Vợ tôi ở chốn dương gian, Con vua Hồ-Lễ tên nàng Kiển-Tiên.
Biệt tin chẳng rõ căn duyên, Tôi đã tìm kiếm khắp miền Diêm-la.
Cảnh tiên cảnh phật vào ra, Nơi nơi chẳng có thật là khó toan.
Xin cha bày tỏ căn do, Kẻo con tức lổi lòng vàng xót xa.
Ngọc-Hoàng thối mới thốt ra, Vợ con nó ở nơi tòa Long-vương.
Việc kia con khá lo lường, Thuở con về hội công đường thượng thiên.
Hai chị lòng da chẳng hiền, Âm mưu quyết hại Kiển-Tiên suối vàng.
Thị-Thảo độc được mưu toan, Bỏ vào trong miếng trầu vàng cho ăn.
Kiển-Tiên việc nọ nào tàng, Ấu vào sản sớt mẹ mang biết gì.
Hai chị thối mới dất đi, Biển-dông đến đó tức thời ra tay.
Căm dao cắt họng độc thay, Giết rồi hai chị liệng thảy Giang-bà.
Hà-Bá tuần vãng xem qua, Bắt nàng đem lại nạp mà Long-vương.
Bắt hồn đến đó hỏi tường, Giấu nàng tại đó toan dương thử chàng.
Cha cho vương-sứ đản dâng, Biển-dông đến đó gặp nàng chẳng sai.
Nhái chàng bái tạ kim-giai, Theo cùng vương-sứ xuống rày Long-vương.
Một giờ đi tới tòa-chương, Sứ hèn trao chiếu Long-vương xem tàng.
Long-vương truyền liach đòi nàng, Đòi bên gặp mặt thiếp chàng mừng thay.
Cùng nhau kể nỗi đắng cay, Đoạn trường chung thủy cạn bày căn duyên.
Nhái chàng tâu trước diện tiền, Xin cho hồn xác Kiển-Tiên lai hoan.
Hai tôi trở lại Dương-gian, Nợ trần rửa sạch sau toan trở về.
Long-vương y tấu một bề, Bèn cho chồng vợ trở về Dương-gian.
Vợ chồng bái tạ hệ vàng, Giải từ liệt vị há quan Long-dinh.
Cùng nhau lược dậm đắng trình, Phút đầu đã tới dò-thành tòa-chương.
Bước vào qui lạy phụ-vương, Vợ chồng phân lại mọi đường đắng cay.
Hồ-vương phán hỏi trước ngai, Cớ sao con thác phân ngay cha tang.
Nàng tâu hai chị mưu toan, Giết tôi tại chốn biên-giang hồ minh.
Hồ-vương nghe rõ sự tình, Tức thl nỗi trận lôi đình mắng vang.
Truyền quân kíp bắt hai nàng, Giao cho chồng vợ liệu toan hành hình.
Kiển-Tiên qui tấu phân minh, Đồng-bào cốt nhục chi tình khó toan.
Xin tha hai chị cho an, Cùng chung khí huyết tương tàn sao nên.
Lòng con con giữ cho bền, Chị dầu độc ác phú trên phật trời.
Hồ-vương chẳng khứng nhậm lời, Truyền đem hai gả ra nơi pháp trườg g.
Cho voi nó xé chớ thương, Tội kia độc ác phi thường chẳng oan.
Kiển-Tiên qui tấu phụ-hoàng, Hại nơn, nơn hại là dẫu xưa nay.
Hai chị tội chết đáng thay, Nhưng nhờ vương-phụ đức dày rộng s y.
Tha chị toàn mạng một khi, Khỏi đều cốt nhục phân ly tương tàng.
Hồ-vương nư giận chưa an, Vội vàng hạ lệnh vén màng một khi.

Tội chết ta tha nó đi. Tội sống hành phạt đây thì làm sao.
Đầy cho biết nạn xa ngàn, Đầy cho đói khát hổ lang ăn rày.
Quần nhơn vưng lệnh nội ngày, Bắt hai chị em đem đây làm san.
Chim kêu vượn hú trên ngàn, Non cao chón chỏ rừng toan cây xan
Núi này có một Chàng Tinh, Nó bắt hai ả vầy tinh nợ dươn,
Quân về tàu trước bệ don, Rằng hai nàng đã kết dươn Tinh-Chàng.
Hồ.vương nghe tấu phàn rằng, Hai đứa nó lấy Tinh-Chàng quá ghê,
E, cho chúng nó trở về, Thù kia oán nợ toan bề báo oan.
Nhái bèn qui tấu phụ.hoàng, Xin cha cứ việc đèn vàng nghĩ an,
Chàng-Tinh loài thú rõ ràng Cha đừng lo sợ Tinh-Chàng rứa rằng,
Chàng-Tinh nó có một thằng, Dầu cho muôn vạn tinh chẳng chẳng g
Thuận thời nó ở sơn khê, Nghịch thời con giết hồn về Âm-ty
Hồ.vương phàn trước trào nghi, Trầm nay tuổi tác vậy thì đã cao,
Tu hành nhờ lấy phước sau, Nhường ngôi Phò-mã Hồ-trào trị dân.
Bà quan vãn võ trào thần, Đồng đưa Hồ-đế am vãn tu trì.
Phò-mã kể vị trị vì, Phong hườn tôn tước khắp thì bá quan.
Lại bày yến tiệc ca xang, Quân thần cộng lạc nhứt tràng hỉ hoan.
Ba năm tha thuế rõ ràng, Lại truyền đại xá muôn ngàn tù nhơn.
Tân.vương Hoàng-hậu đời chon, Long-xa phụng-liều làm sơn đến rày,
Giảng-Dung xem thấy toại thay, Mừng nay con trẻ gặp ngày vinh vang
Đem nhau trở lại đèn vàng Từ đây nước thanh dân an đời đời.
Bồn nôm soạn lại xem chơi, Sửa sang thêm bớt tùy lời tùy câu.
Cho hay thiện ác đão dần, Người đời xem đó dễ hẳn làm gương.
Tuy là sự tích hoang đường, Song le hiếu nghĩa trung lương đủ đườ
Chúc cho nông sĩ cộng thương, Văn minh tấn bước an khương đời